

Qrotesk ~ A Qotik Epik

GE Graven tərəfindən

III Fəsil

Abbaye des Gardiens ~ Auvergne əyaləti ~ Mərkəzi Fransa

~Gardiens Abbey, üzərində qıvrımlar uzanan böyük bir daşlı təpənin üzərində divarla əhatə olunmuş bir monastır idi.

Mərkəzi Fransanın ram edilməmiş torpaqları. Abbatlığın altında təpənin bağırsaqlarından mürəkkəb bir katakombalar labirintini keçirdi. Qardiensin dilənçi qardaşları arasında böyük olan rahib İvan Qoqu, on ildən çox əvvəl Abbatlığa gəlişi ilə katakombalara görə məsuliyyəti öz üzərinə götürmüşdü; və bu müddət ərzində nəhəng məzar ürəyini ağırlaşdıran bir növ daşlı tövbəyə çevrilmişdi. O, tələsərkən, həmişə düz və aşağı doğru hərəkət edərkən onun qaba paltarları toxuculuq yollarında pıçıldayırdı. Əksər rahiblər nadir hallarda belə böyük dərinliklərə gedirdilər - daş divarlara sancılmış seyrək quru məşəllər əvvəllər heç bir istifadənin olmadığını göstərirdi.

Çuxurlu keçiddə şaxələnən damarlar yox idi və içi boş arteriya Cəhənnəmə aparan qara kərpic yol kimi yerə batırdı.

İvanın sandalet dabanlarının çırtılı pillələri yerə yığıldı, çünki onlardan gələn əks-səda daşla yonulmuş qaba divarlarda daha heç bir əks-səda eşitmədi. O, davamlı enişlə hava qatı, soyuq və köhnəldi - dəmir pasının və yaş qayanın kəskin qoxusu içəridə ağır şəkildə asılı qaldı.

Daim enən dəhliz. Yol dikləşdikcə və daraldıqca dar daş divarlar getdikcə öz-özünə birləşirdi. Onun məşəli indi nəm olan dəhlizin döşəməsini, kondensasiya ilə örtülmüş hissəsini daha çox göstərirdi. Bir əlində məşəl, digər barmaqları isə əks divarı tutaraq, İvan parıldayan qranit cığırın üstünə çıxmamaq üçün ehtiyatlı və düşünlümlü şəkildə getdikcə daha qısa pillələrlə irəliləməsini yavaşlatdı.

Tunelin yeganə məqsədi yeraltı şirin su mənbəyinə qoşulmaq və Abbey katakombalarını həтта uzun müddət təmiz və bol su ilə təmin etmək idi. Ən çətin şərabçılıq mövsümləri. Bu məqsədlə və günəşli yamacın altında, tunel əsrlər boyu təbii eroziya nəticəsində aşınmış düz olmayan daşlardan və hamar səthlərdən ibarət açıq və mağaravari bir çuxura çevrilirdi. Nəhayət, məşəl işığının yolu işıqlandıracaq heç nə tapmadı. Gardiens rahibləri bu qaranlıq və ucqar yeri Quyu Çuxuru adlandırdılar. Dərin daşla örtülmüş xəndək çuxuru bölərək sürətli, lakin səssiz yeraltı bulaq axır.

Quyu Çuxurunun qaranlığından tuneldə əks-səda verən bir inilti eşidildi. Səs uşaq səsi idi, amma ruhani fəryad ömürlük əzabın ağrısını yada salırdı. Başqa bir hıçqırıq səsi eşidildi, amma boğularaq yerə yığıldı, sanki əzablı və acınacaqlı bir sinədə kədər və qürur fasiləsiz mübarizə aparırdı. Boğulmuş hıçqırıqların ardınca nəfəslər gəldi, sonra sükut, daha sonra isə kədər partlayışı. Dövrə təkrarlandı, qaranlıqda əks-səda verdi. Bu, məğlub edilmiş bir padşahın fəryadı və kədərlənmiş dul qadının fəryadı idi, birlikdə bir səsə çevrilmişdi.

"Lazar?"

Ağlamaq kəsildi.

"Lazar? Sən oradasan?"

"Mən ... mən buradayam, rahib. Mən vedrəyi doldururam."

Rahib çuxura girərkən tutduğu çatlayan məşəlin işığına qətl qaranlıq təslim oldu. O, hündürboylu, enli kürəyi və dərin sinəsi ilə dolu idi və içindəki kədər hiss olunurdu. Onun tünd mavi gözləri dodaqlarındakı şən təbəssümü gizlədirdi. Başını mələyin düşmüş halosu kimi taclayan, baxımlı gümüşü saçları təmiz və sıx, duz-istiöt kimi saqqalını tamamlayırdı. Ayaqları altında dolu vedrə su ilə dolu olan, bulaqdan sərt bir qozbel oğlan qalxdı. Lakin rahibinki ilə eyni kobud toxunmuş parçadan hazırlanmış xalat geyinmişdi, başının üstündən dərin bir başlıq çəkilmişdi. Uşağın üzünü maska — eyni parça materialdan hazırlanmış üz örtüyü örtmüşdü. Gözlərin ola biləcəyi yerdə iki dairəvi dəlik var idi və ağzını kiçik bir parça parça örtmüşdü. Çirkli örtük, rahibin baş örtüyü ilə örtülmüş cüzamlı bir insanın maskasına bənzəyirdi. Oğlan şagird idi, lakin onun yerləri yerdən yuxarıda deyildi, digər Abbeyin

Əyalət sakinləri. Bunun əvəzinə, Lazarus abbatlığın altında, katakombaların içərisində, Rahib İvanın onun üçün ayırdığı qəribə bir otaqda yaşayırdı. Otaqda kobud şəkildə bəzədilmiş çarpayı və qalın yorğanlar var idi. On üç yaşında olmasına baxmayaraq, kiçik boyu və arıq bədən üzvləri onu daha gənc göstərirdi. Bütün abbatlıq sakinləri, özündən və rahiblər İvan və Odinodan başqa, Lazarus Qoqu idi — İvan Qoqunun səhv doğulmuş övladı.

"Səni nə narahat edir, oğlum?"

"Heç nə, cənab. İndi suyum var."

"Ağlayırsan, Lazarus?" Oğlan barmaqlarını üzünə basdı və göz dəliklərinin altındakı parça nəmdən qaraldı.

"Başlıq sürüşür və mən görə bilmirəm. Başımı çevirirəm və sürüşür. Ağzımı açıram və sürüşür. Yatıram və sürüşür. Qulaqlarımı taxır və bağları saçlarımı tutur."

"Onda sənə yeni bir başlıq düzəltməliyik. Mən səylərimi ikiqat artırıb rahat edəcəyəm. Yeni bir başlıq istərdinmi?"

"Bu başlıqdan qoxu var. Artıq yuyulmayacaq. Rahib, mən növbətisini necə daha yaxşı edəcəyimi bilirəm. Sənə göstərə bilərəm."

"Onda sən edərsən. Növbətisini düzəltməyimə kömək edə bilərsən." İvan əyildi və boş əli ilə Lazarusu qucaqladı.

"Sənin üçün sürprizim var, oğlum."

"Bu nədir?"

"Skriptoriumda heyvanların əlyazmasını tapdım."

"Quşlarla?"

"Bəli, əsər quşlar haqqında yarpaqlarla doludur - hətta onların rəngarəng rəsmləri ilə də."

"Bu gecə görə bilərəmmi, rahib?"

"Bəli, sənə gətirəcəyəm. Təzədir — Parisdən! Amma onu səhər tezdən qaytarmalıyam ki, başqaları onun itdiyini aşkar etməsinlər. Kitabı bu gecə ala bilərsiniz, amma əvvəlcə onu təmizləməliyik."

Qısacası, Lazarus heç nə demədi və üz cizgiləri gizli olsa da, düşüncəli bir baxışla onu bürüdü - örtülü üzü çullu baxışlarını rahibə çevirdi. Fənər işığı çirkli çullu göz dəliklərindən çıxan vahiməli dərəcədə gözəl mavi gözləri tutdu.

"Rəhbər, səndən bir şey soruşa bilərəmmi?"

"Dua edin."

"Böyüyəndə çirkin olacağam?"

İvan əlini oğlanın çiyinə qoyaraq bütün diqqətini ona yönəltməyə çalışdı. "Məni dinlə, oğlum." Sən çirkin deyilsən. Sən gözəlsən. Çirkinliyi gizlətmək üçün başlıq taxmırsan. Sən Gözəlliyini çirkinlikdən gizlətmək üçün başlıq taxırsan. Çirkinlik gözəlliyi şər kimi qorxur

"Təmiz ürəkdən qorxur." Rahib qəfil ayağa qalxdı və uşağı qalmağı xəbərdar etdikdən sonra əlində fənərlə boşluqdan çıxdı. Qaranlıq kiçik, əyilmiş fiquru bürüdü. Bir andan sonra ehtiyatlı addımlar sükutu pozdu. Qaranlıq məkanda İvan oğlanı tapdı və onun qarşısında çömbəldi.

"Vedrəni yerə qoy, oğlum."

İvan altındakı döşəməni hiss etdi, bir çınqıl tapdı və yumruğu ilə örtüdü. O biri əli ilə də eyni şeyi etdi, sonra hər iki yumulmuş əlini oğlana uzatdı.

İvan sol əlini qaldırdı. "Əlimdə nə var, Lazarus?"

"Bir daş."

İvan sağ əlini qaldırdı. "Bəs bu əldə?"

Lazar cavab verdi: «Heç nə».

"Əmin ola bilərsənmi, Lazarus?"

"Eşitdim ki, daş götürürsən. Sonra da eşitdim ki, götürmürsən."

"Daşı tut," İvan qəfildən havaya ataraq dedi. Qaranlıqda çınqılın yerə dəyməsini dinlədi, amma səs çıxmadı.

"Xahiş edirəm de, oğlum, əlində nə var?"

"Daş."

"Bəs niyə sənə əlində ola bilər, Lazar?"

"Sən mənə onu tutmağı əmr etdin."

"Tutduğun şey daşdan daha çox idi."

"Daha çox necədir?"

"Bu, həqiqəti etiraf edəndir. İndi daşı mənə at." İvan özündə kiçik bir əl hiss etdi və geri çəkildi. "Xeyr, oğlum. Daşı sənə atdığım kimi mənə də at." Lazarus itaətkarlıqla daşı atdı. Çınqıl yerə dəyəndə cingilti səsi eşidildi.

"Bağışla, rahib. Yenidən atmalıyam."

"Xeyr. Sakit ol, oğlum, qulaq as. Niyə daşı tutmadım?"

"İşıq olmadan görə bilməzsən."

"Həqiqətən də. İndi daş bizə hansı həqiqəti dedi?"

"Danışa bilmir, rahib." Uşağın səsində əyləncəli bir işarə var idi.

"Amma o, artıq danışdı! Sən daşı tutduğum yerdə, mən tutmadığım yerdə, daş bütün dünyaya etiraf etdi ki, həqiqətən də gözəlsən. Nə demək istədiyimi başa düşdünmü, oğlum?"

"Bəli," oğlan yavaşca dedi.

"Sən?"

"Bəli, rahib. Bəs daha nə qədər?"

İvan ayağa qalxdı və uşağı özünə tərəf çəkdi. "Tezliklə. Tezliklə gedək."

"Nə qədər tez?"

"İlin sonuna qədər Burqundiyada yaşayacağıq və sən bir daha bu papağı geyinməyəcəksən. Amma indi sənə ən yaxşısını tikəcəyik. Bu, sonuncu olacaq."

"Miqual və Tateusun da yeni kapşonları ola bilərmi? Onlarınkı da sürüşür. Mənə bunu deyiblər."

Həm Migual, həm də Thateus ciddi şəkildə eybəcərləşmiş skver oğlanları idilər və Lazarusdan fərqli olaraq, özlərini Abbey pilləkənlərində tərk edilmiş vəziyyətdə tapdılar və onları Gardiens rahibləri böyütdülər. Lakin, Lazarus kimi, onlar da xoşagəlməz eybəcərlikləri gizlətmək üçün göz dəlikləri olan cüzamlı başlıqlar geyinirdilər. Beləliklə, hər üç oğlanın eyni xarici görünüşə sahib olmaları ortaq bir əlaqəyə sahib idi - birlikdə və tam örtülü olduqları üçün üç kiçik çəllək xəyalına bənzəyə bilərdilər. İvan tez-tez Migual və Thateusu Lazarusla birlikdə işləmək üçün katakombalara çağırma bilərdi və Lazarus həmişə katakombalara məhkum edildiyi üçün bu, İvana Lazarusdan daha çox sevinc gətirərdi. Üç oğlan üçün nəhəng Rahib İvan onların maskalarını düzəldirdi - xilaskar və üz qoruyucusu. İvan üçün isə bu xəyalətəbənzər uşaqlar bir yerdə olanda və Lazarus nadir hallarda güldükdə, katakombalarda gözlənilməz və yaddaqalan şənlik onun narahat ruhunu sakitləşdirməyə xidmət edirdi.

"Onlara da yeni başlıqlar tikəcəyik. Yeni başlıqlarını özün verə bilərsən, oğlum. İstəyərdinmi?"

"Mən edərdim."

"Yaxşı, onda edərsən."

"Onlar bizimlə gələ bilərlərmi?"

İvan danışmazdan əvvəl dərin bir nəfəs aldı. "Onlar burada qalmalıdırlar, Lazarus. Abbatlıq onların evidir. Abbatlıq onlar üçün yaxşıdır."

"Rahib Odino gələ bilərmi?"

İvan başını geri atıb güldü. "Həqiqətən də Lazarus! Əgər biz Odino rahibi olmadan getsəydik, o, bizi təqib edib keçə ilə döyə bilərdi." Uşaq indi güldü. "İstəyirsən ki, bizi keçə ilə döysün? Oğul yox; əlbəttə ki, Odino rahibi bizimlə gələcək."

"Burqundiyaya?"

"Uzaqda, buradan çox uzaqda, Lazarus. İndi isə vedrəyi mənə ver. Bizim görülməsi çox işimiz var."

"Vedrəni mən aparacağam, rahib."

"Xeyr. Lazarus, vedrəyi mənə ver. Növbəti vedrəyi sən apara bilərsən."

İvan məşəli götürüb oğlana uzatmışdı: "Sən öndə get."

"Vedrə ağırdır, rahib. Mən onu daşımalıyam."

"Fənəri götür. Apar. Vedrə məndədir. Apar, oğlum."

Oğlan istəksizcə fənəri götürüb yolu işıqlandırdı və İvanın getməsindən narahat oldu.

onun arxasında.

Lazarus əsas dəhlizdə illərdir məşəl yağı tüstüləri və his tərəfindən qaralmış bəzəkli divar oymalarını silərkən təxminən bir saat keçmişdi. Bu müddət ərzində təmiz su ilə dolu vedrə yarım vedrə qaralmış şorbaya çevrilmişdi. Quyu Çuxuruna daha bir səfər etmək lazım idi. Lazarus vedrəyi qaldıraraq dəhlizdən aşağı düşdü, lakin yanındakı divarın dibinə boyunca qaçan qara siçovulu görəndə yerindən tərpəndi. Rahib Klodius arxadan oğlana çırpıldı, vedrənin ucuna çırpıldı və oğlanın paltarının ön hissəsinə xeyli çirkli zibil sıçratdı.

"Yoldan çəkil," deyərək o, mızıldandı. O, uzun taxta çubuqla siçanı qovur, Lazarın yanından keçməyə davam etdi.

"Bağışla məni, rahib," Lazarus dəhlizdə davam edərək, xalatağının üstündəki dağınıqlığa baxaraq mızıldandı. Siçanı divarla divar sütunu arasında küncə sıxışdıran Klodiusa çatdı. "İndi sən məndəsən," Klodius daşlaşmış siçana dedi. Lazarus siçanı görmək üçün rahibin arxasında dayandı. Lazarusun arxasında dayandığından xəbərsiz idi. Klodius siçovulu küncə çırpıb öldürmək niyyətində olaraq çubuğu yavaşca qaldırdı.

Lazarus qəfildən su vedrəsini yerə atdı, onu aşırıb maddəni yerə çırpdı və bu da məhkum edilmiş siçanı yarıqdan çıxardı. Çirkli su Rahib Klodiusun ayaqlarının üstündən və paltarının üstündən sıçradı. Qorxub qışqırdı və islanmış siçovulu küncdən qaçaraq təhlükəsiz yerə doğru qaçarkən döndü.

"Sən! Bunu qəsdən etdin!" deyərək Lazarı danladı.

"Bağışla məni rahib," Lazarus cavab verdi. O, vedrənin üstünü çevirdi, diz çökdü və tələsik rahibin sandaletlərinin üstündəki suyu içdi. Klodius əsanı ona tərəf qaldırdı - Lazar zərbəyə hazırlaşdı.

"Klodius!" İvan Rahib dəhlizdən qaçaraq gəldi. Klodius tələsik çubuğu yerə endirib ona tərəf döndü; "O, üstümə bir vedrə çirkli su atdı!"

"Nə?" İvan onların qarşısında dayandı. Həm Lazarın, həm də Klodiusun evindəki qarışıqlığı araşdırdı. xalatlara.

"Mən bir siçovulu küncə sıxdım və o, onu qorumaq üçün üstümə çirkli su atdı! Dərhal üzr istəməyi və cəzalandırılmağı tələb edirəm!"

İvan ondan soruşdu: "Lazar, bu doğrudurmu?"

"Vedrəni yerə saldım, rahib."

"Qəsdən?"

"Etdim, Rahib." Lazarus başını aşağı saldı.

"Budur! Görürsən! Mən də eyni qədərini yığdım", - deyə Klodius qışqırdı.

"Lazar? Niyə?" İvan ondan soruşdu.

"Öldürməyəcəksən, rahib," Lazarus yumşaq bir şəkildə dedi. Klodius iyrəncliklə gözlərini qıyaraq hönkürdü .

İvan davam etdi: "Amma bu Əmr insanlara aiddir — siçovullara yox, elə deyilmi?"

Lazarus ayaqlarını tərپətdi və bir az fasilədən sonra cavab verdi: "Bilirəm, rahib, amma..."

İvan onun sözünü kəsdi: "Onda belə başa düşürəm ki, rahibdən üzr istəməlisən".

"Bağışla məni, Rahib Klodius. İndi düzəlmək istəyirəm." Lazarus özünü təvazökarlıqla dedi.

İvan onların arasına girib Lazara müraciət edəndə Klodius yenidən əsasını qaldırdı.

"Tövbəniz belə olacaq: bir vedrə təzə su gətirmək və oyma divarları təmizləmək."

İndi isə irəlilə.

"Həqiqətən də, rahib." Lazar tələsik baş əydi və vedrəsi götürüb qaçdı.

Klodiusun dodaqları büzüldü. "Sən o vaxtdan bəri onu divarları təmizləməyə məcbur etdin!"

Klodiusdan bir baş hündür olan İvan onun üzünə yaxınlaşdı və nərildədi: "Nə iş var?"

Sən mənim katakombalarımnda siçovulların qovulmasından başqa bir şey iddia edirsən? Məni yaxşı eşidin

- sən abbatlıq ərazilərinə nəzarət edirsən , mən isə onların altındakılara nəzarət edirəm. Sən öz skeyperlərini düzəldirsən, mən də özümü düzəldəcəyəm! İndi dərhal yola düş, Klodius!

Tənbeh alan rahib geri çəkildi, dəhlizdən qaçaraq qışqıraraq əks-sədalər pıçıldadı . "Oğlanın düzəlməsini görəcəyəm, İvan! İndi onu Abbatın yanına aparacağam!"

"Xahiş edirəm! Və onunla bölüşün ki, mənim katakombalarımnda siçovullara qulluq etmək əvəzinə, siçovulları qovursunuz..."

"Sənin özününküdür," deyə İvan qışqırdı. Klodius cavab verməkdən imtina etdi və qaranlıqda yox oldu.

İvan ondan üz döndərdi və yalnız bundan sonra özünə bir təbəssüm etməyə icazə verdi - yavaş və gizlicə, heç vaxt qoymadığı mərc qazanmış bir adam kimi. Çiyinlərini geri atdı və əllərini kürəyinin arxasına sıxdı, məhkum, lakin qürurlu bir məhbus kimi, Cəhənnəmə yürüşə hazırlaşdı - və qaranlıq onu bürüdükcə katakombaların daha dərininə endi.

Klodius acıqlı bir insan idi. Hətta abbat da ona qarşı çox dözümlü deyildi. Xoşbəxtlikdən İvanın oğlu Voniq abbata heç vaxt sahib olmadığı bir oğlu kimi baxırdı. Abbatın gözündə İvan heç bir səhv edə bilməzdi. Abbatlığın bütün rahibləri bərabər və təbii şəkildə toplaşdılar:

İvanla dost olmaq Abbatla dostluq etmək və nəticədə katakombaların şərab zirzəmisinə asanlıqla daxil olmaq demək idi. Əksinə, İvanı qəzəbləndirməyin ən yaxşı yolu eybəcərliyə məhkum olan kövrək zadəganlar olan Lazarus, Migual və ya Thateusla pis rəftar etmək idi.

~*~

Lazar çoxdan işlərini bitirmişdi. İvan onu parlaq rənglərlə boyanmış quşların illüstrasiyalı əlyazmasından çıxarıb yatağa apardı, yanan bir neçə katakomba məşəlini söndürdü və axşam üçün rahiblərin yataqxanasındaki mənzilinə çəkildi. Qardiensin rahiblərinin əksəriyyəti çoxdan yuxularını axtarırdılar, yalnız bir neçə qaranlıq və xəyalət paltar geyinib ay işığında, gecə saatlarında işləmək üçün gəzirdilər.

Rahib Delon Odino rahiblərin yataqxanasından kiçik yan qapıdan çıxdı və gecə əyləncəsi üçün dumanla örtülü həyətdən keçdi. O, yalnız katakomba pilləkəninə girdikdən sonra məşəli yandırdı. Bir neçə qədəhdən sonra ona şərab zirzəmisində yuxulu Lazar qoşuldu . Hər ikisi üçün bu, olduqca adi bir təcrübə idi. Onlar bunun həyəcanından , qanunsuzluğun həyəcanından həzz alırdı - Lazar bilirdi ki, İvan getdikdən sonra otağından çıxmıyacaq və üzümün meyvəsinə qarşı zəifliyi Abbatlığın ən yaxşı qorunan sirri olmayan Odinoya gecə düşəndən sonra katakombalardan uzaq durmaq barədə xəbərdarlıq edilmişdi.

İndi Odino iş masasının üstündə oturmuşdu, zirzəminin divarına söykənmiş, ayaqlarını qarşısına açmışdı. Yaşlanmış şərab çəlləkləri və tullantı çəlləkləri ətrafındakı otağı doldurmuşdu. Hava fermentləşdirilmiş meyvənin yapışqan və kəskin qoxusu ilə ağırlaşmışdı.

"Ah, Lazarus, oğlum. Elə bilirdim ki, yatıbsan. Gəl içəri! Danış!" Odino yarımçıq qədəhi yelləyərək gülümsədi.

İvandan başqa, Odino abbatlığın oğlanı həqiqətən tanıyan yeganə rahibi idi.

Bir çox cəhətdən kök, çəhrayı yanaqlı rahib Lazarus üçün əmi, dayı və dost kimi idi.

"Gələcəyimi anlamadın?" Odino şərabdən islanmış dodaqlarından yavaşca tökülən sözlərlə soruşdu .

"Nə?" Lazar yuxulu halda soruşdu.

"Səninlə və İvanla birlikdə - abbatlıqdan."

"Mən bilmirdim."

"Əgər mənsiz getsəniz, ikinizin də arxasınca düşüb keçi ilə döyəcəyəm ." Onlar birlikdə gülüşdülər. "Qəribədir ki, bu Abbeyi darıxacağam."

"Bəs şərab?" Lazarus soruşdu. Odino ona narazı baxışlarla baxdı.

Lazarus otaqda gəzinir, hər şeyə toxunur və uşaq oyuncağı kimi yenidən ora-bura gedirdi.

Nəhayət, Odino yenidən dilləndi: "Son günlər səndə alov yandığını hiss etdim — qanın qaynayır. Bu katakombalardan azad olmaq istəyirsən, elə deyilmi?"

" Dünyanı — kitablardan kənarında — və quşların — uçduğunu görmək istəyirəm . Kimi yox..."

Mənə ölü birini gətirdin.

Odino sərt bir şəkildə güldü. "Hələ də o şey səndədir?"

"Qanadlarını açdım - parçalara ayrıldı. Büküb kriptlərdən birinə qoydum. Rahib etdi ki..."

İvan, sənə Burqundiyaya nə vaxt gedəcəyimizi deyim?

"Tezliklə, oğlan. Tezliklə."

Qısa bir fasilədən sonra Lazarus soruşdu: "Rahib, səndən bir şey soruşa bilərəmmi?"

"Həqiqətən."

"Məhz Abbatlığı tərk etməkdən bir az da narahat deyilsən?" Lazarus onun üzünə sözlərdən başqa bir şey axtardı.

"Rutin köhnəlib. Günlərlə ayaqlaşa bilmirəm."

"Bəs onda Abbatlıq olmadan nə edəcəyik?"

"Birincisi, günün qaydası ilə yaşamaq məcburiyyətində qalmayacağıq. Bu, səni məmnun etmirmi?"

"Deyəsən... bilmirəm ." Lazarus başını aşağı saldı.

"Əlbəttə ki, bilmirsən. Bildiyin tək şey budur - bu katakombada divarları və eyni darıxdırıcı gündəlik. Amma tezliklə görəcəksən. Sən buraya aid deyilsən - atan bunu yaxşı bilir. O, mənim bir müddətdir gördüyümü görür - qəfəsində çırpınan quş ."

"Hansı quş?" Lazarus zirzəmiyə baxdı. "Harada?"

"Sən quşsan, abbatlıq isə qəfəsdür", - deyə Odino aydınlaşdırdı.

Lazarus masaya söykəndi, Odinonun yanında. "Şərabın dadı iyi kimidirmi, rahib?"

"Daha da yaxşı." Rahib gülümsədi və kobud taxta fincandan dərin bir şəkildə içməzdən əvvəl oğlana qarşı bir təbəssümlə tost dedi.

"Pis qoxuyur. Dadı da elə olmalıdır."

"Bir neçə fincandan sonra dad üzərində dayanmaq olmaz." Odino təbəssümünün üstündəki qolunu sildi və boş qabı oğlana uzatdı. "Kök və yorğun bir axmağa kömək et, oğlum." Lazarus fincanı götürdü.

"Niyə şərabı digər rahiblərdən daha çox içirsən, rahib?" Lazarus şərab çəlləyinə yaxınlaşaraq soruşdu .

"Birinci Timotey, 5-dən 23-ü?" Odino tələsik soruşdu.

Oğlan tərəddüd etmədən dedi: " Mədənin və tez-tez çəkdiyən xəstəliklərə görə artıq su içmə, bir az şərab iç ".

"Bir daha - bu dəfə latınca!"

Lazar itaətkarcasına cavab verdi: "Mədəni sağaldın və tez-tez xəstələnsin".

Odino güldü, qəfil dayandı və barmaqlarını şaqqıldatdı. "O çəllək deyil! Bu,

"Oğlan," dedi Odino, başqa bir çəlləyə işarə edərək. Lazarus daha yaxın bir çəlləyə keçdi və diqqətlə fincanı doldurdu. "Hər şey eynidir, başa düşdüm? Niyə bu çəllək, rahib?" Lazarus qayıdıb qədəhi Odinoya verdikdən sonra rahib ondan soruşdu: "Luka, 5-dən 39-u?"

Oğlan yenə də tərəddüd etmədi. "Heç kim köhnəni içib dərhal yenisini istəməz, çünki deyir ki, "köhnə daha yaxşıdır".

Odino elə ürəkdən güldü ki, şərabi zirzəminin döşəməsinə səpələdi. Çəşqin bir it kimi, Lazarus başını bir tərəfə əydi və heykəl kimi donub qaldı, Odino isə özünü toparladı.

Onda Lazarus soruşdu: «Nədir? Düz deyirəm».

"Həqiqətən də, həmişəki kimi, Lazarus. Amma indi bunun sirrini kəşf etdim", - rahib hələ də təmkinli sevinclə titrəyərək pıçıldadı. "Gördüyüm kimi, səndə kiçik bir şey var".

maskanınızın altında çox kiçik kitabların skriptoriyasını görürsünüz. Və siz onların vərəqlərini burnunuzla çevirirsiniz.

"Rahib, mənim kiçik kitablarım yoxdur", - Lazarus açıq şəkildə cavab verdi.

Odino onun səmimi cavabına güldü. "Bəs bunu necə edirsən, oğlan, hər sözü özün kimi oxu?"

"Mən oxuya bilirəm."

"Amma sözlər başqalarının zəhnində sizin zəhninizdə qaldığı kimi qalmır. Bir şeyi yalnız bir dəfə oxuyub əbədi olaraq necə bilə bilərsiniz? Bu abbatlıqda heç kim bunu edə bilməz - bütün günlərimdə, səndən başqa heç kimi tanımıram. Mənə bunun seyrini danış."

"Mən bunu yalnız xatırlayıram, rahib."

"Əlbəttə, elədir, bala," Odino ah çəkdi. "Və yalnız Tanrı belə bir şeyin dərinliyini bilir." "Sənin kimi qeyri-adi xeyir-dua." O, fincanındakı son şərabi udaraq Lazara yenidən tost dedi. Sonra doldurmaq üçün qədəhi Lazara tərəf uzatdı, amma onu tapdı. üzünü çevirib zirzəminin girişinə baxdı.

Lazarus Odinoya tərəf döndü: "Rahib, kimsə yaxınlaşır! Düşünürəm ki, bəlkə üç." Odino oturacağı alov almış kimi iş masasından sıçradı. Tələsik arxa divara tərəf getdi, qədəhini çəlləyin arxasına gizlədərkən ağzındakı bütün şərab izlərini sildi. Lazarus digər divara keçdi, məşəli dayaqdan çıxardı, yağ qabına batırdı və zirzəmidəki bütün elementləri söndürdü - otaq qatran kimi qaraldı.

Qaranlıqda Odino əllərini yelləyərək Lazarı sonuncu dəfə gördüyü istiqamətə baxdı. "Bura gəl, oğlan. Məni apar," Odino pıçıldadı.

"Səni hara aparır, rahib?"

"Sus, dilinə fikir vermə. Məni buradan çıxar. Görmürəm", - deyərək Odino pıçıldadı.

səbirsizliklə, havada Lazarı axtarırdı.

"Hara getmək istəyirsən?" Lazarus Odionun əlindən yumşaqca tutaraq soruşdu.

"Mələklərin alovu! Hər yerdə, oğlan! Məni buradan çıxar!"

"Bəs kriptoya?"

"Bəli, kripto! Dərhal!" Odino pıçıldadı.

Lazarus Odionu şərab zirzəmisindən çıxarıb qara dəhlizdən aşağı apardı.

"Buyurun, rahib", - deyə pıçıldadı və Odionun əlini qalın dəmir dəstəyə tutdu.

Rahib ağır qapını açdı və oğlanın səsini sonuncu dəfə eşitdiyi qaranlıqda işarə etdi.

"İçəridə! Tez ol!"

"Mən buradayam, rahib." Səs indi onun arxasından, məzarın içindən gəldi.

"Lazar," Odino qapını itələyərək pıçıldadı, "Bu qədər çox şey bilə -bilə necə bu qədər az şey toplaya bilirsən?"

"Nəyi nəzərdə tutduğunuzu başa düşmürəm, rahib."

"Əlbəttə ki, yox. Beynindəki səhifələrdən oxuya bilirsən, amma mənasını anlamırsan?"

"Hara getmək istədiyinizi bilmirdim, rahib."

"Ah! Onda məni toplayırsan ."

"Mənə harada olduğunu demədin..."

Katakomba qapıları açıldı və Odino onu qısaca kəsdi: "Sus, oğlan, onlar gəlirlər".

Üç rahib məşəl və bir vedrə yağ gətirmək üçün tuneldən bir az aşağı getdilər. Eynilə tələsik yenidən yola düşdülər. Katakomba qapısının bağlandığını eşidən Lazarus və Odino kriptdən düşdülər. Lazarus öz otağına qayıtdı və hələ də sərxoş olan Odino divarları izləyərək katakombalardan çıxdı və yataqxanasına qayıtdı.

Başqa yerdə, rahib yataqxanasının qərribə ikinci mərtəbəsindəki kamerada İvan dərin yuxuya getmişdi.

Dar, açıq pəncərədən şişmiş ay otağın seyrək əşyalarını göstərirdi : divarında taxta xaç olan çarpayı, kitablarla düzölmüş yazı masası və İvanın dünyəvi əşyaları ilə dolu kiçik bir yeşik. Hər şey sükut içində idi.

Qanadların çırpılması qaranlıq sükutu pozdu və pəncərənin üstündə işıqlı bir qarğa parıldadı, soyuq gözü İvana zillənmişdi. Otaq o qədər soyuq idi ki, İvanın nəfəsi ilə duman qalxdı. Qarğa dərhal otağa sıçradı və çılpaq ayaqları ilə döşəmədə yeriyən çılpaq bir qadına çevrildi.

Lüsifael uzun saçlarını darayıb İvanın yatağının ayağında dayandı . Qıvrım gözləri və utancaq bir təbəssümü ilə ona baxdı. "Tale yenidən bizə qoşulur", - deyə pıçıldadı. Qara dırnağını onun üstünə sürtdü : "Yat, sevgilim". İvan indi həssas bir xəyal dünyasına qərq olmuş halda üzünü qırıqdırdı . "Və bu dəfə toxumumuz tarixi düzəldəcək - səni korlayacaq".

"Eyni," Qadın onun örtüklərini kənara çəkdi, paltarlarını açdı və onu oxşadı.
"Və mən sənin altında uzanmayacağam." O, inildədi. Onu belə tapıb bədbəxt atın üstünə mindi və İvanın nəfəsi qaçan heyvanın xırıltısı kimi sürətləndi, gözləri günaha qısılmış göz qapaqlarının altında vəhşicəsinə fırlanırdı. Və şeytanın əkdiyi bu qısa şəhəvət məkanında, yüz rahibin əziyyət çəkdiyi kimi, daha bir Qardien rahibi lütfdən məhrum oldu.

~*~

Həmişəki kimi ilk işıq gəldi - Abbatlığın bir neçə böyük rahibi üçün çox tez, şərab zirzəmisinə bir gecəlik ziyarətdən sonra isə Odino rahibi üçün daha tez. Yataqxananın əksəriyyəti oyanmazdan çox əvvəl, böyük rahiblər gündəlik işlərinə - atlara qulluq etməyə, səhər yeməklərini hazırlamağa və günə ilk başlamağı tələb edən müxtəlif digər vəzifələrə başladılar. Böyük rahib olan İvanın səhərdən əvvəl silah çağırışı Abbatlıq katakombalarına can verirdi. Ona daimi katakomba rəisi Lazarus qoşulacaqdı. O, çoxsaylı katakomba məşəllərini düzəltməklə, dəyişdirməklə, yandırmaqla və söndürməklə özünü sübut etdi. İkisi arasında tunellər hər gün təklif etdiyi sıx rahib-rəhbər axını üçün təmiz vəziyyətdə qalırdı.

Narahat, lakin Qarğa Ruhunun əvvəlki səfərindən xəbərsiz olan İvan gündəlik işlərinə başladı. Yatağının altından, əvvəlki gecədən qalma yeməyi olan, parça ilə örtülmüş taxta bir qab çıxardı. Alovlu məşəl və yemək qabı ilə yataqxanadan çıxdı, qaranlıq Abbey ərazisini keçdi və katakombanın girişini tutan uzun bir binaya girdi. Dəhlizdən aşağı addımladı, küncdən döndü, taxta bir qapını açdı və daş pilləkəndən endi, məşəlini yüksək qaldırdı. Katakombalara girərkən addımları uzun və düşünülmüş idi, kobud xalata məşəl işığında açıq pəncərənin küləyində rəqs edən evdə toxunmuş pərdə kimi titrəyirdi.

Rahib qədim dolama tunellərin dərinliyinə doğru getdikcə, oyma daş sütunlar arasında divarlardan birində tağlı girintilər peyda olurdu. Girdələrin divarları incəliklə oyulmuş Qrotesk fiqurlarından ibarət idi. Qərribə tablolar qaralmış halda dayanırdı. əsrlər boyu davam edən məşəl tüstüsü ilə, insan və heyvanların dəhşətli birləşmələrini təsvir edir. Quş və ya it başlı cəngavərlər; insan üzlü cinlər və yırtıcı heyvanlar; dəhşətli cizgilərə və xəzlə örtülmüş, insanabənzər əzalara malik məxluqlar var idi. Hamısında yüzlərlə fiqurdan ibarət olan tək bir fiqur var idi - hər birində yarasaların kimi bir cüt sümüklü qanad var idi. Dəhşətli divar heykəlləri yalnız lənətə gəlmiş və dəli olanların qiymətləndirə biləcəyi səpmələrin məcmusu idi.

Daha aşağıda isə oymalar yerini içərisinə hörülmüş hamar divarlara verdi.

taxta qapılar seriyası: bunlar imtiyazlı Papal hörmətli şəxslərinin - keçmiş abbatların, Aşağı Şuranın rahiblərinin, hətta bir neçə yepiskopun və digər zadəganların mumiyalanmış qalıqlarının yerləşdiyi kripto otaqlarına girişlər idi. Rahib bir çəngəldən sağa, digərindən isə sola gedirdi. İndi katakomba hər tərəfə dolanan tunellər labirintinə açılırdı. İvan daş blokların labirintindən tanış bir çıxır çəkdi və yeraltı qayaları yondu, baxmayaraq ki, dərin mavi gözləri uzaqda, qaranlıq və narahat dənizdə boğulurdu.

Bir müddət sonra dar bir girişin yanında dayandı. Məşəli divardakı bir yuvaya yerləşdirib qaranlığa əyildi və dedi: "Lazar, mən daha çox yemək gətirirəm. Əvvəlcə sən ye, sonra məşəlləri yandırarıq". Xalatının cibindən nazik mum fitil çıxarıb məşəlin üzərinə yandırdı. Otağa girib fitili yuxarıya doğru çevrilmiş palıd çəlləyinin üzərindəki yağ lampasına taxdı. Kiçik otağı zəif işıq bürüdü və divara söykənmiş kiçik bir taxta çarpayı görünürdü. Onun üstündə başlığı çıxarılmış, yumruqları gözlərini ovuşduran yuxulu Lazar oturmuşdu . Oğlan əsnədi və qalın və küt it dişlərini göstərdi.

Üz cizgiləri, dişləri və qulaqları istisna olmaqla, yaşıdları olan istənilən oğlan uşağına bənzəyirdi — qulaqları, oğlan uşağından daha çox, tüksüz it və elfin qulaqlarına bənzəyirdi . Qalın və dolaşlıq, düz qara saçları var idi. Qalın tünd qaşları var idi. İndiqo-mavi gözlərinin üzərində əyilmişdi. Qəribədir ki, ağız bağlı və qulaqları bağlı olan Lazarusun görünüşü iyrənc olmaqdan daha qəribə idi və oğlana demək olar ki, mistik, vəhşi, eyni zamanda mülayim və bir qədər cəlbedici bir təbiət verirdi. Geniş bir xalat oğlanın nazik çiyinlərinin üzərinə yayılıb, sonda topuqlarının ətrafına yığılırdı. Ayaqlarına çullu corablar sarılmışdı, altlıqları tunel döşəmələrindən tapdalanmış çirkədən qaralmışdı.

İvan bir anlıq donub qaldı; gözləri geniş açıldı, sonra taxta çarpayıya o qədər güclə addımladı ki, yuxulu oğlan divara söykəndi. "Geri qoy," rahib sərt şəkildə əmr etdi. "Elə bu an!" İvan qabı səs-küylə yerə qoyub otağı axtardı. "Haradadır? Həmişə başlıq taxmalısan, oğlan! Məni eşidirsən? Həmişə!" Rahibin diqqəti yayınmış baxışları yoxa çıxmışdı; indi onun yerində Lazarın qəzəbdən qaynaqlanan əzablı bir ifadə var idi, amma bu, qəzəb deyildi.

İvanın sərt danlaması onu tamamilə oyatdı və oğlan itaət etdi, başlıqlı başlığı çarpayıdan götürmək üçün arxasına uzandı və maskanı başına taxaraq şikayətləndi: "Rahib, Yata bilmirəm. Başlıq fırlanır və nəfəsimi tutur. İvan onun yanında oturdu və Lazarus başını çevirdi ki, İvan başlıqın arxasındakı bağları sıxa bilsin. "Eybi yoxdur. Onu həmişə taxmalısan. Lazım gələrsə, parça qapağını ağzının üstünə qaldır, amma üz örtüyünü açıq saxla."

"Rahib, təzə baş örtüyünü geyinə bilərəmmi?"

"Hazır deyil. Hələ tikiş edirəm." İvan barmaqlarını dəri bağcıqların arasından keçirərək vaxtaşırı onları sıxırdı, Lazar isə dəlikləri gözləri ilə düzləşdirirdi.

— Tezliklə hazır olacaq, — İvan səsi bir az sərtləşərək dedi. — İndi isə bu bağcıqları möhkəm tut, bu da o qədər bükülməsin. Ah, başa düşdüm. Saçların çox uzanıb.

"Yeni başlığı bitirəndən sonra onu incəldəcəyik." Rahib ipləri möhkəm bağlayaraq çarpayıcıdan qalxdı. "Budur - yenə sıx. Əgər onu yenidən çıxarsan, əmin ol ki, səni cəzalandıracağam, Lazar. İndi, budur; ye." İvan qabı götürüb Lazarın əlinə verdi.

Rahib qapıya tərəf getdi və ona söykəndi. O, vaxtaşırı otaqdan və Lazarusdan baxırdı, sanki oğlanı qoruyurdu. Keçi südündə isladılmış çörək parçalarının kapotun altında necə yoxa çıxdığını seyr edirdi. Qısa müddət sonra İvan məşəli divardan çəkdi. "Mən məşəl bükümlərini hazırlayacağam. İşinizi bitirdikdən sonra şərab zirzəmisində görüşərik", - İvan qapıdan çıxaraq dedi.

Lazarus onu çağırdı: "Rahib, sənə bir sual verə bilərəmmi?"

İvan cavab verdi: "Nə olub, oğlum?"

"Gatestone niyə qışqırır?"

"Qışqırmaq? Niyə belə yığışırsan?"

"Sanki bu otaqda idi, daha yüksək səslənir."

"İstəmirəm ki, bu barədə düşünsən, Lazarus. Bunu rahat burax. Sən..."

Onun mövcud olduğunu bil. Başqa bir şey haqqında düşün — bəlkə də quşlar, ağaclar və ya tez-tez danışdığımız böyük çaylar haqqında. Hətta kifayət qədər təmiz olan mələkləri də düşün. Bunu ikimiz üçün edə bilərsənmi ?

"Edərəm, rahib."

İvan getmək istəyəndə oğlan yenidən onun arxasınca səsləndi.

"Quşlar mələklər qədər yüksəkdə uça bilərlərmi? Hətta cənnətə də?"

— Xeyr, Lazarus. — Rahib yorğun səsləndi. — Cənnət insanlar üçündür, yer heyvanları və ya hava quşları üçün deyil. — Sonra əlavə etdi: — Bir daha Darvaza Daşından danışma — heç kimə. Mən bundan daha eşitməyəcəyəm.

"Rahib — mən kişiyəm?"

"Sən hələ də oğlansan. Bir gün öyrənməli olduğun çox şey var. Yetər suallar, Lazarus. Ye. Və Qapı Daşı haqqında dediklərimi dəqiq xatırlayın - mənə toplayırsınız?"

"Bəli, rahib." İvan yoxa çıxanda Lazarus yeməyinə tərəf döndü.

~*~

Boş Abbey kafedralının ağır kölgələri arasında, yerin üstündə, nazik bir çuxurdan qara bir böcək çıxdı və daş döşəmədən ziyarətgaha doğru qaçdı. Səhər ayının son işığında müqəddəs məkanı keçib qurbangahın yerləşdiyi döşəməyə çırpıldı. Döşəmə ilə döşəmə arasında nazik bir yarıq var idi və böcək qanadlı və əyilmiş belini yerləşdirmək üçün kifayət qədər geniş bir giriş axtarırdı. Dərhal hərəkəti dayandı. Donmuş halda arxasına çevrildi. Həşərat giriş tapmamışdı, amma çıxış yolu idi və o yarıqdan sızan canlı bir qaranlıq görünürdü.

Maraqlı böcək, uzaqdan şüalanan qatı kölgədə udulmuş halda yerə yığıldı; işıq kimi daşların arasından yuxarı və düz yayıldı - amma bu, işığın əksi idi . Düşdüyü yerdə heçlik var idi və hətta ayın kölgələri belə parlaq görünürdü.

Bu ən müqəddəs olmayan qaranlıq ziyarətgahın kənarına çatanda, qurbangah daşının altından vulkan dəliyi kimi əsən davamlı bir fit səsi ilə birlikdə toz püskürməsi də gəldi. Kəskin, kükürlü bir maddə havanı korladı . Yarıqdan solğun bir qaz çıxdı və formalaşmağa başladı, getdikcə sıxlaşaraq buruldu. Hərəkət edən kütlə yuxarı qalxdı, uçan dayaq sütunlarından keçərək spiral şəklində hərəkət etdi və tavanda tələyə düşmüş ev milçəyi kimi fırlandı. Sonra suya düşdü, ziyarətgahı yağlı, səs-küylü buludlarla örtüdü və sonra ruhanilərin soyunma otaqlarının dəhlizindən yox oldu.

Soyunma otağının küncündə, yerə ağır basılmış vəziyyətdə, duman seyrəldikcə bulud guruldayırdı və içəridə böyüyən qaralmış bir kütləni ortaya çıxardı. Sümük, bağ, toxuma və dəri qatılaşdı və kilsənin səssiz dəhlizlərini yarıb keçən şahin kimi bir cırıltı ilə bitdi . Bu, yüz dəfə təkrarlandı. Başqa bir Qrotesk dünyaya gəldi - indi Fransız monolitinin varlığı ilə dünyaya gələn başqa bir Eljo övladı. Uşaq qədim və vəhşi bir cinsdən idi, hətta Cəhənnəmin şəfaqi qədər qoca idi və yalnız İnsanla Yaradılışın belə bir sapmasını yaşatmaq üçün kifayət qədər pis bir Mələyin cismani birliyindən doğulmuşdu. Qrotesk, demək olar ki, insan formasında olan və altı-yeddi yaşında bir qızla müqayisə edilə bilən bir dişi idi. Onun böyük yarasa qanadlarına bənzər bir cüt ət və sümük qanadı var idi . Qara saçlı indigo gözləri və

bir cüt elf balığı, itə bənzər qulaq; ümumilikdə, onun qəribə görünüşü əks olunmuş bir görüntü və sərkərdə oğlan Lazarın daha gənc versiyası ola bilər .

~*~

Uçuşda olan quşun gözü ilə Abbatlıq kafedralı xaç formasında idi,

şaquli əsas salon iki açılan qanadla kəşşirdi. Üç dəst xarici ikiqat qapı var idi: əsas giriş xaçın ətəyində, digərləri isə hər qanadın ən kənarında yerləşirdi. Müqəddəs yer xaçın mərkəzində, üstündə yerləşirdi.

monolit. Etiraf otaqları, tövbə və qamçı otaqları xaçın baş tərəfində düzülmüşdü. Müqəddəslik, nigah və praktik otaqlar xaçın sol qolunda, terraslı oturacaqlardan ibarət ibadət otağı isə sağ qolunda yerləşirdi.

Sübh tezdən qaranlıq saatlar keçdi və kənd yerlərini monoton uzaq bir cingilti bürüdü; Abbatlığın nəhəng zəng qülləsi ora et labora - dua və iş günü kimi daha bir günə səbəb oldu. Sübhün zəif işığında uzun rahib dəstələri nazik duman arasından kafedralın ibadət qanadına doğru sürüşdü. Xarici qapı qıfıllarının cingiltili səsi kilsədəki kriptoya bənzər sülhü pozdu. Müqəddəs yürüşə rəhbərlik edən bir rahib tüstü buxurdanı ilə yol açdı, deşikli metal topu sarkaç kimi ora-bura yellədi. Terraslı taxta oturacaqların uzun sıraları geniş mərkəzi dəhlizdə bir-birinə baxırdı. Oturacaqların ön sıraları döşəmə ilə eyni səviyyədə idi, arxa sıralar isə divarlara sıxılmışdı. Hər oturacaq yalnız bir rahibə məxsus idi, arxa divarlara ən yaxın təyin olunmuş qonaq oturacaqları istisna olmaqla. Kahinlərin sütunları dağıldı və hər kəs öz yerinə yol tapdı.

Rahiblər İvan və Odino birlikdə addımlayıb eyni dəhlizdən keçdilər. Cəmi bir neçə oturacaq aşağıda dayanan İvan dayandı və rahiblər Klodius və Qrevilin üstünə pıçıldadı: "Başqa siçovul tapdın, Klodius?" Klodius etiraz dolu baxışlarla cavab verdi. İvan gülümsədi və irəlilədi. Odino dayandı və Qrevillin başının üstünü sıgalladı. "O, burada rahib Qrevilli tapmağı bacarıb!" Turş rahib Odionun əlini çırpdı. Odino gülümsədi və İvanın ardınca getdi, Qrevil isə onun ardınca mızıldandı: "Günün tez gələcək, Odino!"

"Onlara fikir verməyin," Klodius Qrevillə çənəsini qaldıraraq və dodaqlarını dik tutaraq təsəlli verdi, "Abbot olmadan belə, hər ikisinin təvazökar olduğunu görəcəyik."

Bir neçə oturacaq aşağı düşüb oturdu. İvan altındakı oturacağın boş olduğunu görüb gülümsədi, "Nikolas!" Günəşdən qaralmış gənc rahib başını qaldıraraq ona gülümsədi. Bir neçə ay abbatlıqda olmayan rahib Nikolas yaxınlıqdakı Murat kəndində şəhər keşişi vəzifəsində qaldı. Nikolas dedi: "İsrafçı rahib qayıdır!"

İvan gülümsəyərək soruşdu: "Muratın yaxşı adamları necədir?"

— Onların rəhbərliyə çox ehtiyacı var. — İvan təsdiq əlaməti olaraq başını tərpətdi. Odino yaxınlaşdı və Nikolası görüb qəfil dayandı. — Gözlərim məni aldadır?

Odino qaçdı, Nikolas ayağa qalxdı və iki rahib qucaqlaşdı. "Sizi yenidən görməyimə şadam", Nikolas cavab verdi.

Odino qulağına şiltaqcasına pıçıldadı: "Bəs ayaqqabı ustasının dul arvadı necə olur?"

Nikolas ah çəkdi və başını yerə zillədi. "O, mənim inancımı sınaqır, qardaş." Yaxınlıqdakı başlar qəbizliyə layiq üzləri göstərərək onlar gülümsədilər. İki rahib özlərini toplayıb oturdular. Abbey qülləsinin zəngi çalındı və camaat sakitləşdi.

Ön sıradakı oturacaqdan gənc bir rahib qalxıb dəhlizin mərkəzindəki kürsüyə tərəf addımladı . Kürsüdə Müqəddəs Yazıların böyük açıq cildli cildli rəfi var idi. O, rekviziti çevirdi, hörmətlə baş əydi və kitabı öpdü. Boğazını təmizlədi, işarə barmağını səhifələrə qoydu və ucadan oxudu: "Şəri yaxşı, yaxşı adlandırılanların vay halına".
şər, qaranlıq işıq, işıq isə qaranlığa qoyan,..."

"Çığırtı!" Keşiş kürsünü tutdu və geri döndü; havanı deşən dəhşətli səsin mənşəyini axtarmağa çalışdı. Yüzdən çox geniş göz onun yanından keçib Müqəddəs məkana tərəf qaçdılar. Ağızları aşağı düşdü. Demək olar ki, bütün rahiblər bu səsi əvvəllər eşitmişdilər, amma üzlərində eyni çaşqınlıq ifadəsi var idi.

Abbot Vonig qaşqabağını sallayaraq ayağa sıçradı. Bütün gözlər ona yönəldi. "Aşağı Şuradan başqa hamının yataqxanaya qayıtmasını gözləyirəm . Dərhal!" Nikolas və yüzlərlə digər kədərli və əsəbi rahib səhər axşamlarını tərk edərək ayağa sıçradılar və qapıya tərəf getdilər. Abbot onların ardınca qışqırdı: " Mən başqa cür deməyə nə qədər hücrələrinizdə səcdə edin və tövbələrinizi təkrarlayın!" İvan, Odino, Klodius və Qrevil də daxil olmaqla otuz üç baş rahib qaldı .

Sonuncu keşiş çıxıb kilsənin qapısını bağlayanda, Vonig heyrlənmiş camaatın qalan hissəsini diqqətlə araşdırmaq üçün döndü; onun öz üzünü parıldayırdı. nifrətdən bükülmüş qəzəb. Daha çox qışqırıq səsləri eşidildi. Voniqin yanan gözləri rahiblərin sıralarının arasından keçdikcə başları əyildi və maraqlı gözlər tələsik yerə düşdü.

"Hansınız məsuliyyət daşıyır? Özünüzü etiraf edin!" Heç bir keşiş etiraf etmədi.
Vonig dönüb kürsüyə tərəf qaçdı. "Yaxşı, onda mövqelərinizi tutun!"

Onlar dərhal itaət etdilər, çünki sonrakı qaydaları bildirdilər: Hər yeni Qrotesk doğulanda hamı bunun bədalını ödəyirdi - həmişə ödəyirdilər və indi də ödəyəcəklər, gələcəkdə də dəfələrlə ödəyəcəkdilər . Aşağı Şura rahibləri bir nəfər kimi ayağa qalxdılar, terraslı cərgələrdən düşdülər və mərkəzi dəhlizdə topladılar. Hər biri əllərini belinə sıxaraq diz çökdü .

Müqəddəs məkanın qarşısında üç tədqiqatçı özlərini toparlayıb qapını açdılar - heç nə. Rahiblər ehtiyatla qaranlıq içəri girdilər. Bir neçə cübbəsi qalmışdı...

örtülü heykəllər, postamentlər və digər dini əsərlər olan otaq boş idi.

“Fısılda!” Onların baxışları yuxarıya doğru zilləndi və qanadları açılmış, vəhşi qara saçlı, küt it dişlərini çıxarmış və tavana yaxın daşlı bir çıxıntıda oturmuş Qroteski kəşf etdilər . O, qulağa qəribə və ekzotik səslənən qəzəbli sözlər selini buraxdı - Mələklərin dili.

Tribunadan təvazökarlıqla əyilmiş qırılmış başlara baxan Abbot çevrildi. Diqqətini qarşısındakı kitaba yönəltdi. Kitabın səhifələrini vərəqlədi, qəzəbdən boynu və qulaqları qızarmışdı, qışqırıqlar və yad dil hələ də guruldayırdı. Altı müstəntiqdən biri çənəsindəki ət yarasını tutaraq geri qayıtdı. Barmaqlarının arasından qan sızıb yerə səpələndi.

“Bizi tərk et,” deyə Abbot cavab verdi. “Yarasını sağalt.” Rahib baş əydi və kilsənin qapısına doğru xeyli iz buraxdı, qışqırıqlar və çığırıqlar isə Müqəddəs məkanda davam edən mübarizəni təsdiqləyirdi.

Qısa müddət sonra iki yoldaşı yaxınlaşdı, çətinliklə bükülmüş Qrotesklə güləşdilər rahib xalatında. Abbat onları kürsüdə saxladı və onlar onu yerə söykədilər . Boğuş, lakin israrlı şəkildə, o, mələk qınaqlarını davam etdirdi .

Voniq barmağını ayələlərə sancdı və qadının və camaatının üzərinə qışqırdı: “Rəbb dedi: “Gedin, aşağı enin, çünki xalqınız özlərini pozub!” Onun qəzəbi tavanın uçan dayaqlarından guruldadı. Abbat kahinlərin uzun üzələrinə bir nəzər saldı. Qəribə bir sakitlik onu bürüdü; üz cizgiləri tamamilə fərqli bir düşüncə tərzilə ahangdar şəkildə dəyişirdi. Kitabı yavaşca bağladı, üz qabığını sığalladı və ona baxdı.

O, kitabı kürsüdə qaldırdı, yuxarı qaldırdı və atdı - kitab rahiblərin arasına yerə çırpıldı. Kürsüyə söykənərək, Qrotesk etirazları ilə qışqırdı: “Məndən əvvəl başqa tanrıların olmasın! Özün üçün heç bir oyma büt və ya göylərdə , yerdə və ya yerin altındakı sularda olan heç bir şeyin bənzərini düzəltmə! Onlara səcdə etmə və onlara qulluq etmə, çünki Mən qısqanc bir Allaham, ataların günahını üçüncü və dördüncü nəsle qədər övladlara cəzalandırıram !”

Vonig onlara diqqətlə baxırdı, lakin azğın oğullarına ata kimi özünü inandırmağa çalışırdı ki, bunlar pis adamlar deyil. Onların Abbotu olduqları üçün onların uğursuzluğu onun uğursuzluğu, günahları onun günahı idi. Buna baxmayaraq, insanlar müqəddəs olsunlar da, olmasınlar da, insandırlar, Abbot özünə deyirdi. Hətta

Adəm qadının belini istədiyi kimi - ehtiras , pis ürəkdə və ya təmizdə, qıvrılan ilan Adəmin belini bildiyi kimi, ehtirasdır. Meymündən rahibə qədər cismani istəklər Yaradılışın planına daxil edilmişdi. Bu yeni Qrotesk Voniqin inancını təsdiqlədi - İnsan öz iman qanunları hesabına olsa belə, Yaradılış Qanunlarına tabe olmağa davam edəcək .

Abbot kürsünün ətrafında dövrə vurub onların arasında addımladı. "Sən," deyərək rahibə təpik vurdu, "Mən bu şeylə nə edirəm?"

Təəccüblənmiş keşiş cavab verdi: "Bilmirəm, Abbot. Bu mənim deyil".

"Hamısı sənindir," Voniq onu danladı. "Sən Şura Rahibisən!" O, başqasına keçdi , "Sən! Mən bununla hara getməyəcəyəm?"

İkincisi cavab verdi: "Kateqoriyanın üstündə?"

"Bəs niyə də yox?" Abbot soruşdu.

"Doludur."

" Beləliklə, yer qalmayıb."

"**Bəlkə Notr-Dam?"**

"Ah, amma daha çağırırlar."

Üçüncü bir rahib dedi: "Abbot, mən şimalda müqəddəs torpaq tanıyıram - yeni bir kafedral. Hədiyyəni göndərə bilərikmi ...

Voniq fırlanıb onun sözünü kəsdi: "YOX! Artıq Şura monastirlərinin ərazisindən çıxmırlar! Müqəddəs Taxt-tacın bütün ordenləri əmindir ki, Qardiens və Kansello usta daş ustaları ilə doludur və bunları — bu hədiyyələri — heykəltəraşlıq edirlər! Kaş ki, özümüzlə hakim ola bilsəydik. Xeyr, hədiyyələrə yox. Günahlar! Səninki — daşla möhürlənmiş! Bəsdir!"

Rahib baxışlarını Voniqin kəskin baxışlarından ayırdı. Voniq dönüb onların arasında gəzişdi: "Bu qədərini yığın. Heykəllər günahlarınızın əbədi qeydlərindən başqa bir şey deyil - sizə Cəhənnəmə layiqli bir iddia qazandıracaq daş üzərindəki qeydlər . Və bu Qapı Daşının Qadın Kabusu... "

İvanın zehmindən dərhal cismani xəyallar sel kimi keçdi — Lüsifaellə xəyalındakı birləşmiş pozğun zehni təsəvvürləri.

Və o, gecə yarısı görüşünün əvvəllər xəyal etdiyi kimi yuxu olmadığını aşkar etdi.

"O, cazibədar, elə deyilmi? Yetkin və istəqli? Və, bəli, məmnun etməyə çox həvəslidir..."

İvanın gözləri geniş açılıb bağlı və mübarizə aparən Qrotesk əsərinə və onun yaradılmasında əvvəllər bilmədən və birbaşa rol oynadığının tam dərkinə baxdı.

"Və lənətə gəlmişdə, bəlkə də şəhvətinizin bu Fahişə Ruhu sizi qarşılayacaq"

Cəhənnəmə apar və səni bir vaxtlar etdiyi kimi təsəlli et. Lakin, artıq səni yıxmaq üçün qorxunc və pis tilsimləri ilə sınağa ehtiyac duymayacağı üçün , bəlkə də səni əsl sifətində - qorxunc bir İlan və ya Əjdaha kimi təsəlli edə bilər. Bəs Qadın Kabusu həqiqətən də İblisin özüdürsə? Ah, doğrudan da, bəlkə də səni toplaya bilmədiyini yollarla təsəlli edə bilər. Bəlkə də qışqırarkən bədənini murdarlaya bilər - Onun yolu sənənlə olsun - əbədi. Ah, Onun bunu edə biləcəyi xəyali yollar - çoxlu əzablar. Hətta ən sərt kişini belə zəif bir qızın göz yaşlarını ağlatmağa vadar edəcək sonsuz yolları sayı bilərsinizmi - bütün bunlarla yanaşı, yanan - əbədi olaraq odlarda qışqıraraq.

Cəhənnəmdənmi?" Vonig onların üstünə qaşqabağını salladı. O, yerdən Müqəddəs Yazıları götürdü, Onu öpdü və kürsüyə qayıtdı. Qəzəbi bütün kilsəyə yayıldı.

İvan əmin idi ki, etirafı Lazarusun təhlükəsizliyini təhlükəyə ata bilər və hər bir saleh və qoruyucu valideyn kimi, o, instinktlərinə itaət etdi və heç nə təklif etmədi. İvan yeni Cinini içindəkilərlə mübarizə apardıqca Abbatın davamlı mızıldanmaları anlaşılmasız mızıldanmaya çevrildi : onun ikinci bir atası olduğu barədə yeni ortaya çıxan fikir.

Qrotesk — ikinci Lazar — daşımalı olduğumuz əlavə bir xaç. Çənəsini bağladı və baxışlarını altındakı daşlara dikdi.

İvan rahibin alnından tər töküüb qışqırarkən titrədi: "Aramızda boş əllər var ! Onların yenidən məşğul olduğunu görəcəyəm — abbatlıq üçün yeni zəng qülləsi tikməklə məşğuldurlar !" O, başını qaldıraraq kilsə qanadının qaranlıq yuxarı hissələrini axtardı.

Əllərini bir-birinə sıxdı və sakit bir səslə xəyalını onlarla bölüşdü: " Daha hündür və dərin olacaq. Dibində zirvəsindən daha böyük olacaq və minlərlə Qrotesk yerləşdirə biləcək qədər terrasları olacaq. Birincisi, günəş işığı; qüllə göylərə o qədər yüksək qalxacaq ki, günəş bu daş iblislərin üzərinə heç vaxt batmayacaq. Lazım gələrsə, qüllə buludları deşəcək. İkincisi, müqəddəs torpaq; biriniz içəridə kilidlənəcəksiniz.

qüllə, hər zaman dua edin və qalan günləriniz üçün tövbə olaraq zəngi çalın . Beləliklə, qüllə hətta bizim kilsəmizdən daha müqəddəs olacaq.

Nəhayət, Şəri dəf etmək üçün qülləni dairəvi edəcəyik ki, iyrənc şeyləriniz hər tərəfə baxsın. İblis yer üzündəki hər tərəfdən və vadidən daş Qrotesklərinizi görəcək və bu ərazilərdən qorxacaq. İndi mənə deyə bilərsiniz ki, tikinti

Belə bir qüllənin tikilməsi mümkün deyil. Əgər belədirsə, sizə cavabım sadədir: Onu tikməklə mənə bunun niyə mümkün olmadığını göstərəcəksiniz . Xahiş edirəm, indi nə deyirsiniz?

"Çığırtı!" İki rahib onunla gülüşərkən Qrotesk cəhənnəm kimi çırpındı. İvan çənəsini sıxdı.

"Qalxın," Vonig qışqırdı. Rahiblər bir nəfər kimi ayağa qalxdılar.

“Bu Qrotesk ilk işıqda günəşə məruz qalacaq və beləliklə, daşa çevriləcək.”

Sonra onu yerləşdirmək üçün İtaliyaya — Umbriyadakı Kanseloya — aparacağam . Bununla birlikdə Abbot Dominqusa məktub göndərəcəyəm və orada onun dövründə doğulan hər hansı bir Qrotesk monastır buraya göndəriləcək . Bundan sonra öz günahlarımızı və italyan qardaşlarımızın günahlarını daşıyacağıq .

“Hamama,” Voniq hürüşdü. “Onu hovuz sütunlarından birinə bağlayın və sabahkı günə qədər ciddi mühafizə altında saxlayın.” Əlini qısa bir şəkildə yelləyərək iki rahibi yola saldı və onlar gərgin Qroteski kilsədən çıxardılar. Diqqətini yenidən rahiblərə yönəltdi: “Yaxşı bildiyiniz kimi, bu səhər Qroteski tapdığımız üçün bu cismani birlik, şübhəsiz ki, ötən axşam baş verib. Əgər sizlərdən heç biriniz onun atası deyilsə, mən hər birinizin tabeçiliyiniz altında xidmət edən kahinlər və skirlərlə danışmasını gözləyirəm. Əgər aranızdan biri bu Cinin atasını aşkar edərsə, dərhal mənə məlumat verməyinizi gözləyirəm. Və sizə xatırlatmağa ehtiyac yoxdur ki, bu görüş yalnız Aşağı Şura Rahibləri üçündür. Şura məsələləri və ya Qapı Daşından danışmaq ölüm cəzası ilə cəzalandırılır.” Voniq kürsünü döydü: “Mən Abbeyimi geri alacağam! İndi isə gözümdən uzaqlaşın!” Şura Rahibləri biri kimi dönüb qapıya tərəf getdilər. Bununla Abbot başını aşağı saldı və gicgahını ovuşdurdu.

Növbədə sonuncu olan İvan qapıdan içəri girəndə Voniq onun ardınca “Rahib İvan!” deyə səsləndi. İvan sərtləşdi və ürəyi ağzında qalaraq yavaşca döndü.

"Bəli, Abbot?"

"Nəsə etiraf etmək istəyirsən?" Anlar sanki günlər kimi uzun idi.

"Abbot yoxdur."

"Həqiqətənmi?" Daha çox gün keçdi.

Voniq yenidən soruşdu: "Sən inkar edirsən — katakombalarında siçovul var?"

"Siçovul?"

"Öldürməyəcəksən?" Voniq üçüncü dəfə soruşdu, üzündə yorğun bir təbəssüm yarandı.

"Kaş ki, rahiblərim öz vəzifələrini sənin mübarək katakombası skvayr oğlun qədər aydın görəydilər."

"Bəli, Abbot." İvan cavab verdi.

"Tezliklə oğlanı yenidən ziyarət etməliyəm ... Lazar, elə deyilmi?"

"Onun adı budur."

"Onun səhhəti necədir?"

"O, sağlam və aktividir; dua və tövbədə çevik və səxavətlidir; heç nəyə ehtiyacı yoxdur", -

İvan çiyinlərini çəkərək dedi.

"Lazar sizin ona tapşırduğunuz vəzifələrin öhdəsindən necə gəlir? Orada daha çox köməyə ehtiyacı varmı? Kömək üçün bir-iki nəfərə - bəlkə daha çətin günlərdə? Əgər belədirsə, mən

tələb olunan əmək növbələrini edə bilər."

"Squire Lazarus və Friar Odinodan daha yaxşı katakombə işlərinə kömək edə biləcək birini istəyə bilmərəm .
Abbot, üçümüz də bütün təyin olunmuş vəzifələri yerinə yetirmək üçün kifayət qədər yaxşıyıq."

"Yazıq... onun vəziyyəti. Yazıq oğlan," Voniq başını yelləyərək əlavə etdi. Dərin bir nəfəs aldı və İvana vida edərkən Müqəddəs Kitabdan bir müdriklik təklif etdi: "Doğrudan da... bunu mənim ən kiçiklərimdən birinə etdiyim kimi , mənə də etdin."

"Bəli, Abbot."

Gözləri axtardılar.

Voniq dönüb kilsənin içini yoxladı - yeni kəşf edilmiş canlı Qrotesk əsərinin tam əksinə baxdı .

Qaşları sərtləşdi və çənəsini yerə qoydu. "Gedə bilərsiniz."

İvan təzim etdi və təzə kəşf etdiyi günahdan ürəyi sıxılmış halda kilsədən tələsik çıxdı .

[3-cü fəslin sonu]

Bu ədəbi əsər yaradıldı

yalnız həsr olunmuş şəkildə

Edqar Allan Po (1809—1849)

— Qoy onun mirası hamımızın içində yaşasın —

~[GothicNovel.Org](https://www.gothicnovel.org)~